

© 2017 Cosmin Cărciova
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă și concept grafic:
The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CÂRCIOVA, COSMIN
Gâtsucit / Cosmin Cărciova. - București : Editura Herg Benet,
2017
ISBN 978-606-763-124-1

821.135.1

Tipărit în România

COSMIN CÂRCIOVA

Gâtsucit

HERG BENET
FICȚIUNAR

CĂRȚILE • ARVEN

2017

1.

Avu loc un miracol. Hoffie Ladga se culcă, ca de obicei, în patul său din camera nouăzeci și nouă a Ospiciului de Boli Rare Avoycrak și se trezi ca după un somn lung, în ultimul vagon al unui tren de mare viteză, traversând la vremea aceea un tunel interminabil. Tunelul străbătea Dealul Bujorului, o formațiune geologică cu suprafețe line și pante domoale pe care creștea în armonie o populație grozavă a bujorului de stepă și imediat la sud o familie înstărită de agricultori cu frică de Dumnezeu. În secunda următoare, cea mai tânără fiică a bătrânilor gospodari fu mușcată cu lăcomie de o viespe, iar aceasta emise un zbierăt ascuțit care cutremură peisajul mirific și ateriză pe timpanul stâng al lui Hoffie Ladga. În compartiment domnea bezna totală, iar călătorul nostru spontan, cu un picior în vis și altul în realitate, reuși să vadă zborul aiurit al unei insecte. Bâzâitul anemic era doar zgomotul șinelor masive. Când deschise ochii, peisajul se schimbă complet. Cu puțină indulgență, ceea ce se întâmpla în jurul său semăna foarte mult cu grădina Edenului.

Trenul plutea acum ușor, traversând un câmp de floarea soarelui care se scălda în razele calde ale unei

lumini tămăduitoare. Cerul era senin și strălucitor, iar obiectele vii și nevii mângâiate de proștețime. Drapajul ce mărginea fereastra compartimentului era de un alb impecabil, iar persoanele din jur aveau trăsături armonioase și priviri blânde. Un moșneag părea înțelept, mulțumit de fiecare clipă pe care o trăise și optimist privind orizontul din perspectivă. O tânără lăsa impresia unei îndelungi educații, iar părul acesteia părea cusut cu aur. Femeia matură din stânga ei se fălea la rându-i cu un copilăș care privea filosofic o fotografie, fără să scoată vreun foșnet. Bărbatul din fața ei avea un baston lucrat cu măiestrie, mânuși albe și mustață perfect simetrică. Tot el rupse și tăcerea.

— Este cu siguranță o vreme deosebit de plăcută.

Tânăra cu părul de aur zâmbi, iar inima gentilomului se umplu de gingășie.

— Este minunat, fu de acord femeia, mângâindu-și odrasla pe creștet.

— O frumusețe, întări moșulețul optimist.

Hoffie Ladga își mută privirea de la unul la celălalt, cu mare precauție, ca să nu-i deranjeze. Fixă apoi copilășul care așază fotografia deoparte și își mută ochisorii spre peisaj, unde de fapt se holba fascinată toată lumea.

— Câți anișori are? fu curios ferchezuitul domn.

— Are patru anișori, răspunse prompt și mândru ființa care-l purta.

Auzind una ca asta, chipeșul bărbat se apucă să mângâie plodul, tot pe creștet. Micul om continuă să se uite imperturbabil la câmpie.

— Vezi cât de superb este afară? îl scormoni șmecherosul june.

— E cam nasol.

Hoffie fu la un pas să leșine. Dar mama lui era cea cu adevărat stupefiată. Aceste cuvinte vulgare nu se folosesc niciodată! *Ce va crede domnul despre noi? Voi intra în pământ de rușine!* Moșneagul înțelept descâlci cu îndemănare presiunea, începând prin a râde scurt: *Hehe!* Apoi rosti:

— Uite cum curge râul printre munți ca un șarpe și cât de verzi sunt copăceii! Ce drăguț cântă păsăricile vesele! Cum să fie nasol?

Într-adevăr, trenul de pasageri traversa o vale alături de un râu cu meandre, mărginit de arbori bogați și sănătoși. Iar păsările, într-adevăr, piuiu pe mai multe tonalități.

— Nu-i așa mare scofală, răspunse proaspăt-născutul neimpresionat.

În compartiment se așternu tăcerea. Trenul deceleră și opri într-o gară aglomerată. Moșneagul avea deja valiza pregătită și nu i-a mai rămas decât să-și potrivească pe chelie o bască gri de cârpă.

— Eu cobor aici, pământenilor gingași, spuse tăițul entuziasmat. Azilul mă așteaptă cu porțile deschise. Vă pup dulce!

Cuvântul *azil* lăsa pasagerilor un gust ciudat. La următoarea stație se pregăteau să coboare mama și fiul. Distinsul holtei se oferă să-i ajute cu bagajele, fără să se abțină a întreba unde merg aceștia.

— Mergem la o înmormântare, răspunse cucoana zâmbind.

Șarpele de fier decolă și preț de un sfert de ceas ni-meni din cei trei rămași nu mai suflă o vorbă. Tânăra se juca cu cosițele, fredonând sonete în minte, iar

Hoffie Ladga se strofoca să-și dea seama de unde vine și încotro se îndreaptă. Tot serviabilul domn fu acela care rupse tăcerea.

— Cu siguranță, dumneavoastră trebuie că mergeți într-o vacanță de neuitat în vreun sătuc pitoresc, pe o gură de rai...

— Nu, îmi pare rău. Tot la înmormântare, răspunse fata, zâmbindu-și gropițele.

Interlocutorul fu îmbrățișat de o formă diluată a anxietății.

— Spuneți-mi că măcar dumneavoastră... vă duceți la nunta fiicei!

Hoffie nu răspunse. Șăgalnica prințesă izbucni în râset. Deosebit de drăgălașă fu privirea cu care-l iscodi pe mustăcios.

— Îmi vizitez tatăl la azilul de bătrâni, veni răspunsul stimabilului. Condoleanțe! Coborâți la prima?

Simpatica domnișoară încuviință.

— Dacă doriți, puteți să-mi fiți însoțitor. Îl îngropăm pe tata și pe urmă mergem să-l vedem pe al dumneavoastră. Îi ducem o caserolă de colivă, asta ar trebui să-l binedispună.

— Sună minunat! se bucură individul.

Rămas singur în compartiment, Hoffie Ladga se mută lângă fereastră și văzu cum tot cerul se întuneacă. Începu să tune, să fulgere și să plouă zdăvăn. Hardughia străbătea un sat plumburiu, înțesat de maghernițe, poteci noroioase și câini vagabonzi. Trenul opri în halta respectivă și vis-a-vis de călătorul nostru se așternu un bărbat păros și murdar, cu ochii roșii. Era ud din cap până în picioare. Nimic

nu-l putea opri din a se holba la coleg. Și avea toate motivele. Hoffie măsoara peste doi metri, având brațele cât picioarele intrusului. Ocupa aproape două locuri și, din rațiuni cu totul misterioase, cineva îl învățase să-și ridice nădragii peste toată burta aceea de basm. Namila se simțea tot mai stingherită și ca atare începu, cu mare greutate, să se scotocească în buzunarul de la piept al sacoului uriaș. Găsi un bilețel pe care era scris ceva cu litere minuscule și îl înmână vagabondului. Acesta își scoase ochelarii a căror lentilă stângă era crăpată și începu să citească în gând.

— Aha! Este vorba de orașelul Lluvia de Muertos, la douăzeci de mile depărtare. Ar trebui să vă pregătiți deja. Există o singură problemuță: Trenul acesta nu oprește în gară la Lluvia. Mai scrie că trebuie să-l găsiți pe Sir Yon Vandenburg.

Hoffie Ladga nu înțelegea nimic.

— Niciun tren nu mai oprește-n Lluvia, e un oraș blestemat. Trebuia să închiriați o trăsură. Sunteți surdo-mut? Sor-mea e surdo-mută. Mă numesc Leo Rauna, sunt matematician. Doriți să cumpărați o culegere de algebră? Dacă faceți asta pentru mine, o să fac și eu ceva pentru dumneavoastră. O să vă arăt cum să coborâți în Lluvia, fără ca trenul să se oprească.

Hoffie dăruî matematicianului trăznit ceasul pe care-l purtase până atunci. Acesta îi înmână culegerea pe care era scris într-adevăr numele *Leo Rauna*.

— Vă mulțumesc! Aveți un suflet pe măsura trupului!

Nu avem de unde să știm dacă individul acela bizar era chiar matematicianul Rauna, cel care alesese problemele pentru culegere, și nici dovezi să credem

că Hoffie era într-atât de naiv. Putem doar să spunem că era foarte darnic. Cu toate acestea, norocul avea să-i suradă. În mijlocul unei duhori pestilențiale, șturlubaticul desenează sub privirea matahalei zeci de ecuații complicate pe o coală gri. Pixul se mișcă iute, iar Hoffie rămăsese de mult în urmă cu logica prezentată de potențialul șarlatan.

— Și, ca atare, înmulțind greutatea dumneavoastră, pe care am apreciat-o la 148 de kilograme, cu o marjă de eroare de plus-minus trei, datorită pliurilor vestimentare, cu viteza trenului care n-are cum să fie mai brează de o sută zece, raportat la inerție și la forța de frecare, împărțit la doi...

Hoffie privi spre calcule sceptic.

— Am împărțit la doi pentru că în matematică, fiind o știință exactă, ca și în natură, norocul și ghinionul se găsesc sub proporții egale. Cum vă spuneam, împărțit la doi... șansele să aterizați în picioare sunt destul de mari. A, aveți și un bagaj. Va trebui să recalculăm totul.

Își ridică din hârtie ochii turbați și îi aruncă pe geam, șocat.

— Ah, dar nu mai avem timp! Haideți, haideți! Ați fost atât de drăguț, o să vă ajut.

Îi luă geamantanul cu roțile și-l împinse pe culoar. Hoffie se lăsă purtat de val, lovindu-se cu șoldurile de pereții vagonului, și înainte de a realiza ce se petrece fu îmbrâncit pe trepte, atacat de ploaia deasă, se prăbuși într-un șanț și ateriză într-o băltoacă cu noroi. Conform legilor matematici, așa cum le văzuse ciudatul târgoveț, Hoffie avusese noroc și ghinion

în egală măsură. Coborâse în Lluvia de Muertos fără ca trenul să oprească acolo, nu avea niciun membru rupt, geamantanul era intact și în același timp aterizase în acea băltoacă și se murdărise ca un porc, udându-se până la piele. Pentru a merge cu povestea mai departe este necesar să explicăm cititorului de ce anume trenurile nu mai opreau în Lluvia de Muertos și din ce cauză se credea că acest orașel ar fi blestemat.

2.

În urmă cu aproximativ cincisprezece ani, celebrul nobil englez Jake Cavendish, de bună voie și nesilit de nimeni, o luase în căsătorie pe frumoasa și fragila tânără oarecare, Jane Cavendish. Jake era un personaj sobru și înzestrat, un ilustru om de știință și nu în ultimul rând președinte al asociației ecologice *Pământ o8*. Multă lume auzise de el, iar de Jane auziseră foarte puțini. Se bucurase de un oarecare succes în delicata lume a modei, însă abia după ce se căsătorise cu venerabilul Jake Cavendish pătrunse cu adevărat în societatea distinsă. Și tare mult îi mai plăcu în mrejele spumei, cremei, caimacului sidefat al păturii superioare. Odată cu dragostea sinceră și necondiționată a rafinatului și înstăritului savant, toate problemele tinerei pieriseră în neant. El avea 43, ea avea 23 și o viață dulce se anunța înainte, un trai ușor, profund, inedit; viața nu putea să fie mai roz de atât.

Noaptea nunții nu și-o petrecuseră în Marea Britanie, ci pe drumul către luna de miere, lunga călătorie către orașul pe care Jake îl iubea mai mult decât pe cel natal, niciun altul decât Lluvia de Muertos. Nobilul vizitase Ținuturile Mlăștinoase de patru ori înainte. Era un motiv anume pentru care așa îl trăgea

către acea zonă. Dânsul activând cu precădere în fascinantul domeniu al biologiei, descoperise că Lluvia era o destinație pentru studiu la fel de bună ca insulele Borneo și Sumatra. Mlaștinile ascundeau amfibieni pe care niciun herpetolog respectabil nu i-ar fi bănuțit. Insecte ce-și așteptau răbdătoare locul în cartea taxonomiei. Adaptări ieșite din comun ale speciilor endemice de păsări băltărețe, dar organismele principale care-l hipnotizaseră pe Cavendish erau de origine vegetală și, spre bulanul porcesc al acestuia, descoperise că în sevele lor se găsea însăși Revoluția Medicinii Moderne.

Pentru Jake Cavendish, Lluvia de Muertos reprezenta Raiul pe Pământ și foarte îndreptățit era să-și prevadă numele sculptat în istoria științelor pentru tot restul zilelor, până la Judecata de Apoi. Asociația ecologică *Pământ o8* avea să fie celebră pe tot globul terestru, mii de pagini neprețuite având să fie tipărite sub numele lui și *Nobelul* se vedea fluturând mâna și mai târziu *Cavendishul* urma să fie cea mai înaltă distincție a umanității. Pentru dânsul, aidoma ca și pentru superba consoartă, viața nu putea să se anunțe mai rozalie.

Cavendish avea și un asistent-elev, un tânăr lustruit cu potențial de geniu, numit Zoro Abrams. Gluma preferată a celor doi savanți cu privire la Ținuturile Mlăștinoase era următoarea: *Se răsuțește Carl von Linné în sicriu*. Carl Linné a fost bineînțeles celebrul om de știință suedez, tătuțul taxonomiei moderne și al sistemului binominal. Pentru cine a lipsit de la orele de biologie, taxonomia este știința

care se ocupă cu denumirea și clasificarea organismelor vii în funcție de gradul de înrudire al acestora, iar sistemul binominal nu poate fi altceva decât numirea lor cu ajutorul a două cuvinte latinești, primul reprezentând genul și ultimul specia.

Este important să adăugăm aici că tânărul Zoro Abrams îl aștepta deja pe mentorul său în Lluvia de Muertos, găsindu-se frecvent într-o stare de bucurie frenetică și beție contagioasă. Dar și mai important de precizat este faptul că tânărul era îndrăgostit lulea de tânăra soție a nu chiar tânărului său dascăl, nimeni altul decât somptuosul Jake Cavendish.

Abia acum vă putem spune care era buba cu Lluvia. Buba cu Lluvia era aceea că un criminal psihopat cunoscut sub numele generic *El Diablo* își ducea traiul acolo. Tot acest misterios individ strică și planurile celor trei străini, ca multe alte planuri a multor altor oameni.

Jake și Zoro, bucurându-se de averea inestimabilă a lui Jake, plănuiseră numaidecât să profite din plin de pe urma faptului că Lluvia era un orașel sărac și înapoiat. Se asiguraseră inițial ca niciun alt intrus biolog să nu aibă dreptul prin lege de a-și băga nasul în borșul lor. Făcuseră asta propunându-i primarului de la acea vreme (care, în treacăt fie zis, s-a spânzurat la vreo doi ani după aceea) să declare Ținuturile Mlăștinoase arie protejată și rezervație naturală a cărei custodie să le revină în totalitate pe o perioadă nelimitată. Primarul, căruia am putea spune fără să exagerăm că i se rupea de speciile endemice, a luat banii de la nobil fără să stea pe gânduri.

Jake și Zoro mai plănuiseră să se mute în Lluvia

și să ridice acolo un laborator de ultimă frontieră. Tot printre planurile celor doi zurbagii se afla, bineînțeles, și întemnițarea lui El Diablo, singura bubă a Lluviei. Și, de ce nu, în nopțile târzii, Jake Cavendish visa cu ochii deschiși la titlul de primar, iar pentru asistentul său îl visa pe cel de adjunct, timp în care Zoro prevedea cam aceeași mâncare de salamandă, doar că el însuși era primarul, iar Jake adjunctul. Și, bineînțeles, Jane avea să fie primăria.

Frumoase planuri, n-avem ce zice. Numai că socoteala de acasă nu de fiecă dată coincide cu aceea din târg. Asta pentru că El Diablo nu era un ucigaș psihopat oarecare și cu atât mai mult nu-l încânta ideea ca un trio de străini distinși să facă legea pe teritoriul lui. Este vital să precizăm că știm despre El Diablo tot atât cât dumneavoastră și, alături, orice informații directe pe care vi le oferim nu pot fi decât speculații, bârfe sau povești spuse de oameni.

Ca să nu o mai lungim, putem spune fără să exagerăm că pe soții Cavendish i-a mâncat în cur grozav alegând Lluvia de Muertos ca tărâm de miere nupțial. Tot ce se știe deocamdată este că El Diablo, monstrul local, le-a venit de hac, neexcluzându-l nici pe servitorul lor necredincios. Doar trupul ilustrului s-a întors acasă pe pământul Regatului Unit. Acesta fusese păstrat la congelatorul unui abator. Bineînțeles, membrele trebuieră asamblate ca un puzzle sau un personaj lego. Despre Zoro se știe că a fost călcat cu tractorul, dar corpul nici că i-a fost găsit. Iar despre fragila Jane se știe poate cele mai lugubre fapte.